

DAVID JAN ŽÁK

Kdo krade sny

ILUSTROVAL JINDRA ČAPEK

Albatros

Kdo krade sny?

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.albatros.cz
www.albatrosmedia.cz

David Jan Žák
Kdo krade sny? – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2022

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

TROMBY 3

DAVID JAN ŽÁK

Kdo krade sny?

ILUSTROVAL JINDRA ČAPEK

Albatros

Anežce a Jakubovi

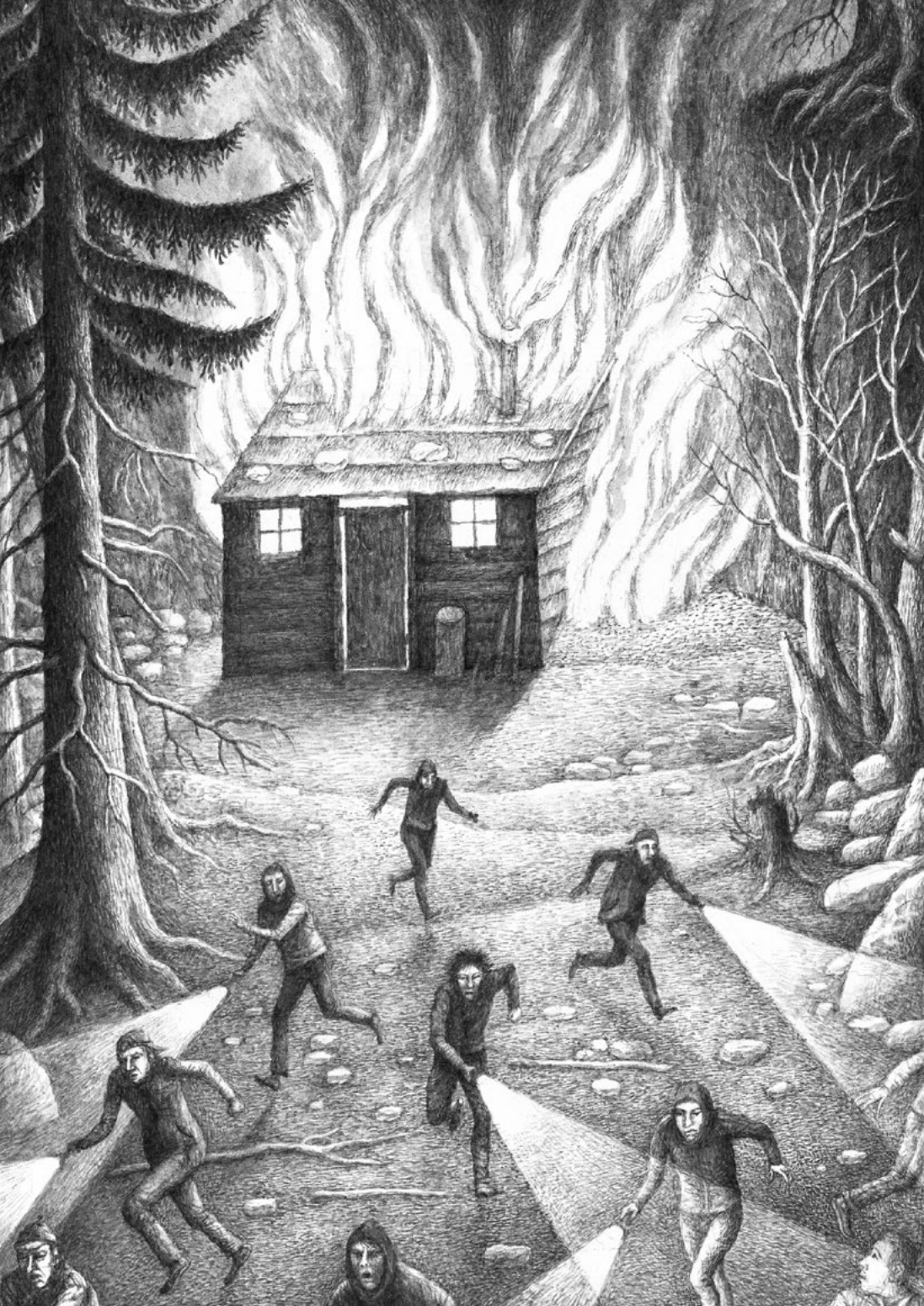
Hořící chatrč

V nočním tichu se tu a tam ozvalo křupnutí větvičky a pak i zvláštní syčivý zvuk, jako když se někdo snaží škrtnout sirkou. Chvilku nic a opět škrt, škrt, škrt... a plamínek jako nějaká světluška poletuje vzduchem.

Někdo opravdu zapaloval sirky a od nich tu hromadu suchého listí, co se rok za rokem zvětšuje tady pod skálou hned u boční stěny chatrče. Přesně té chatrče, kterou tu kdysi někdo stloukl z dřevěných prken a v níž ukrýval bezdomovec Houba zmizelého Edwina Lindu, toho drobného klučinu s věčně rozčepýřenou havraní čupřinou. Z Houby se nakonec vyklubal Edwinův otec a chatrč se stala klubovnou prapodivné pětice – Edwina, jeho největší kámošky dlouhovlasé blondýnky Anežky, její sestry Viky, která si věčně žmolala mezi prsty konečky svých dvou zrzavých culíků, na kluka ostříhané Klárky a vytáhlého podivína Ptáčka. Ptáček byl známý tím, že věděl snad všechno o opeřencích na celé Šumavě a sám tvrdil, že se měl narodit z vajíčka.

O víkendech tu přespávali a podnikali různé výpravy po okolí, Ptáčkoví se podařilo ostatní zblbnout a oni s ním pozorovali hnízdiště ptáků, obcházeli pítka a budovali nová. Bývali v okolí chatrče každou volnou chvílí. Pokud se druhý den nešlo do školy, zůstávali přes noc, aby mohli brzy vstát a vyrážet do lesa, na mýtiny a louky a přitom se cítit jako nějakí badatelé a dobrodruzi.

A zítra je sobota a do školy se nejde. Je pátek třináctého dubna, třináct minut po jedenácté v noci. Dnešní noc je temná, bez hvězd. Mraky zakryly celý horizont už odpoledne a s večerem se nakupily a připomínaly obří hradby.

Pravděpodobnost, že uvnitř chatrče spí Edwin s kamarády, je vysoká. A ti, kteří stojí ve tmě kolem, to moc dobře vědí.

Kostohryz, jeden ze zakládajících členů Stejkozovy bandy, je sehnutý a během chvilky osvítl jeho tvář jasný plamínek, dělí se v další a další jazýčky, pohlcuje suché větvičky a listy, až musí Kostohryz poodstoupit, aby mu oheň nespálil vlasy.

„Stejky,“ ozve se úzkostí přiškrčený hlas, „nepřehnali jsme to?“

„Rýci, seš posera,“ ozve se z temnoty, jenže i tenhle hlas zakolísá. Chatrč totiž právě vzplála jako kus hadru namočeného v benzínu. Byla to otázka dvaceti třiceti vteřin.

„Do hajzlu,“ vydechne chlapecký hlas u kmene smrku.

„Co když...?“ Vyšata větu nedokončí. Ano, právě šplhoun a podržtaška Vyšata dnes plní svou zkoušku, aby byl přijatý do party. Vyšata, který běžel Stejkyho bandě vyzvonit, že Edwin s Anežkou u sebe mají Žeberův zápisník a tajnou mapu Šumavy, Vyšata, který se popral s Anežkou pod okny školy, aby získal tajemný Žeberův zápisník s mapou Šumavy a tím se Stejkymu zavděčil, Vyšata, kterého ta holka přeprala a utekla mu.

Původně měl chajdu podpálit on, ale tak se mu třásly ruce, že nejdřív sirky rozsypal na zem a pak vyškrtal skoro půlku těch, které zachránili. Netrpělivý vůdce bandy Stejky nakonec zavelel a o oheň se postaral Kostohryz.

„Stejky! Co když fakt...“

„Co když tam jsou?“ Stejkyho hlas se ani nezachvěje. „Vevnitř?“

„Jo,“ špitne Vyšata.

„Tak pak jsou v prdeli,“ řekne Mahouš, jeden z prvních členů bandy, který se vloni po pádu v podzemní chodbě trhnul, aby se s jarem vrátil jak nějaká vlaštovka.

„Zdrháme!“ zazní povel.

Těch stínů, které se motají dole pod skálou, je rovných pětadvacet. A zapnutých svítilen mobilních telefonů jednadvacet a tři baterky.

„Jéžiš. Podívejte!“ vykřikne kdosi.

Když se někteří otočí, vidí, jak ohnivá výheň pohlcuje nejen chatrč, ale i větve stromů, které rostou v blízkosti. Zelené jehličí prská a syčí, žár mění všechno ve žlutooranžovou oslepující kouli, co se valí a roste. S tím nikdo z nich nepočítal, chtěli jen vykourit jeho osazenstvo. Mysleli si, jaká to bude sranda, hnát nočním lesem tři rozespálé holky, Ptáka a jednoho

malého škvara, jak říkali Edwinovi. Urostlý šéf bandy věřil, že je vyděsí natolik, že už konečně uznají jeho nárok na Žeberův zápisník, třebaže byl sám svědkem jeho zničení. Vlastně se chtěl hlavně pomstít. Tím, že Ptáček zápisník s mapou spálil, Stejkyho ponížil, zničil tak jedinou možnost, jak se mohl přiblížit svému otci, významnému politikovi. Kdyby mu Stejky mohl dát zpátky všechno, co patří do Žeberova odkazu, jeho táta by uznal, že je pašák, že se v něm mylil.

Kluci v panice utíkají, zakopávají o kořeny stromů, popadané větve. Nikoho z nich nenapadne, že by bylo na místě hned teď zavolat hasiče, hned, dokud není pozdě. Les může začít hořet do půl hodiny, možná do hodiny, ne-li dřív, požár pak snadno pohltí i samoty a celé blízké vesnice.

Křik a dusot dopadajících nohou ovládne prostor. Představa, že tam uvnitř ještě před chvílí spokojeně spalo pět dětí... ta představa je strašná i pro takové sígry, jako jsou členové Stejkyho bandy.

Rýc zaváhá. A pak posílá souřadnice s fotkou požáru svému strýci. Ten pracuje u hasičů. On už bude vědět, co je třeba udělat. Rýc se jenom rozhlédne, jestli ho někdo z ostatních neviděl.

„Ať tam nejsou, prosím, ať tam v tom vohni nejsou,“ mumlá si Rýc sám pro sebe a vzdaluje se směrem k ostatním, tam, co se rýsuje Černá hora. V očích ho pálí slzy. V hrudi má svěrák, co ho dusí a nutí lapat po dechu a škytat. Rýc má strach, že právě zavraždili dva kluky a tři holky, pět nevinných. Má strach, že shoří les na celé Černé hoře až ke Dračáku. On od svého strýce moc dobře ví, co čeká toho, kdo úmyslně založí požár. A co čeká ty, kteří zabili? Rýcovi se chvějí kolena. S Edwinem má sice nevyřízené účty, tam u hřiště, když si Rýc drsně pohrával s malým Jendou Pítkem, ho Edwin ponížil před Anežkou, jedinou ranou pěstí ho poslal k zemi a Rýc se nezmohl na odpor, ale něco jiného je někomu rozbít frňák, a něco jiného někoho upálit zaživa.

Rýc padá do jehličí. Brečí.

Zvoní mu mobil.

Všechno je rozmazané a on hovor přijímá spíš náhodným stlačením zelené ikonky se sluchátkem než vědomě a slyší strýce. Rýc pláče a škytá a už se nesnaží nic skrývat, ostatní jsou stejně v trapu a on je sám se svým strachem a hlasem strýce hasiče, který mu naléhavě něco říká, ptá se, udílí pokyny. Rýc chtěl být jako malý kluk hasičem. Sám netuší, proč si na svůj dětský sen vzpomněl právě teď.

Padouch, nebo hrdina?

V sobotu se šumavské městečko ospale probouzelo a nějaký oheň v lese nemohl ten unavený klid narušit. Hasičům se podařilo požár uhasit včas, takže shořela jen bouda, která původně sloužila myslivcům, aby měli kam ukládat krmení pro lesní zvěř, a sežehnutých bylo i pár stromů okolo. Skalní stěna našťestí tvořila přirozenou ochranu, a tak se plameny nemohly šířit jihovýchodním směrem, kam vanul vítr.

Když měl Rýc říct, co dělal takhle pozdě večer v lese, blekotal něco o bobříku odvahy, že spal s kamarády v chalupě na kraji lesa, co patří Stejkozovi, a U Křížku měl vzít kamínek jako důkaz, došel tam a ucítil kouř. Šel dál a viděl oheň.

Takže zpočátku byl Rýc za hrdinu. Jenže policie se začala vyptávat i ostatních, co spali ve Stejkozově chalupě, a najednou se pomalinku ukazovalo, že se výpovědi od sebe liší, někdy v detailech, jindy diametrálně, tedy hodně, protože každý vlastně vyprávěl něco jiného. Policisté začali věřit nějakou nekalost. O tom, že by Rýc lovil nějakého bobříka, totiž nepadlo z jiných úst ani slovo.

A tak už odpoledne kolem druhé hodiny byl Rýc prvním podezřelým ze žhářství a přesně v půl čtvrté bylo nad slunce jasné, že listí vedle chatrče zapálil Kostohryz. Provalil to Vyšata, který se už ve dveřích hájil, to když u nich doma zazvonili dva uniformovaní policisté.

Ne, on nic nezapálil, on ne, má obě ruce levý, ale Kostohryz, ten ne, tedy že je levý nemá, a vůbec, on, Vyšata, s tím vším nechce mít nic společného, protože se v noci strašně nachladil a bude muset proležet celý víkend. A jestli tam Linhartová s Lindou od něj ze třídy uhořeli, pak tam neměli lézt, a on si myje ruce, do tohohle ho nikdo nenamočí, protože on je premiant třídy a doteď neměl žádnéj, ale vůbec žádnéj průšvihů a rád by, aby to tak zůstalo, a nějaká Stejkyho parta mu může bejt ukradená, ale i Ptáček s těma svejma..., prostě všichni, protože on, Vyšata, je nad tím vším...

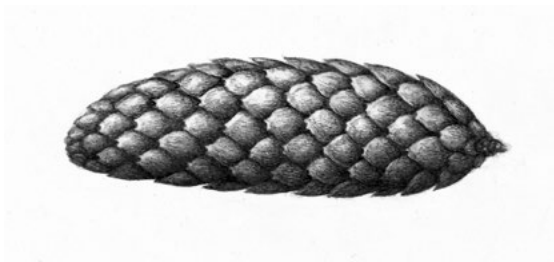
Byl by takhle podobně mlel dlouho, kdyby ho jeden z policistů nezastavil a přesně mířenými otázkami nerozkličoval pravdu.

Kostohryz vzal nakonec všechnu vinu na sebe s tím, že si chtěl jenom zapálit ohýnek a upéct si na něm kousek chleba. Ostatní prý nechtěli, a když to čaplo, tedy listí s větvemi, zpanikařili a utekli. Ne, Stejky, tedy Stejkoza, ho k ničemu nenaváděl. Ta chatrč stála úplnou náhodou hned vedle, skoro

by si jí nevšiml. Kostohryzův táta začal dva tácy a ani nemrknul. Bylo jasné, že ta částka mohla být daleko vyšší.

Stejky svolal bandu na neděli po obědě. Navrhl, aby byli z jejich řad vyloučení Rýc, Vyšata i Kostohryz, hlasování bylo veřejné, a tak zvedli všichni ruku ve chvíli, kdy ji zvedl i Stejky. Kostohryz se ovšem valné hromady nezúčastnil, protože byl právě v domácím vězení, a jak se nakonec ukázalo, nikoho neprásknul, takže hned v pondělí ráno byl opět přijat do party, tentokrát už bez hlasování.

Rýc se ovšem proti verdiktu ohradil, on nikoho nebonznul, jenom zavolal hasiče, když zjistil, že v lese hoří, a kdyby blbouni potvrdili jeho lovení bobříka, nikdy by se nic neprovalilo, takže Stejkoza nakonec jeho vyloučení zrušil a Vyšata zas správně podotknul, že nikdy členem nebyl, že to v pátek v noci byla jenom přijímací zkouška, takže nemůže bejt ani vyloučený. A tak nakonec Stejky, v pondělí přesně v devět hodin a pětačtyřicet minut, odvolal všechny ty vyhazovy a nařídil, aby každé zpytoval své vlastní svědomí, poučil se z této krize a do budoucna byl natolik zocelenej, že už nikdy nic nevyžvaní, ani kdyby ho mučili.

Jak hub po dešti

Vzhledem k tomu, že se od událostí se zmizením a objevením Edwina Lindy šířily zvěsti o Žeberovu zápisníku a tajemné mapě Šumavy jako lavina, tedy hlavně to, že obě ty věci opravdu patřily Stejkyho tátovi, protože Stejkyho dědeček pro profesora Žeberu kdysi pracoval a on to všechno u něj schoval, narůstala Stejkyho banda skoro geometrickou řadou. Nebyl den, kdy by se neobjevil nový kluk, který strašně, ale fakticky strašně chtěl být jedním z nich. Musel pak přísahat, že udělá všechno proto, aby parta zjednala nápravu a Ptáčka s Edwinem, Anežkou, Viky a Klárkou vytrestala. Jak? Třeba tím, že je vykouří z jejich klubovny.

Dost se toho napovídalo i o zmizení Edwina Lindy, o jeho tátovi, který se řízením osudu proměnil v bezdomovce Houbu a dokázal se skrývat v šumavských lesích tak, že ho s Edwinem nenašli ani policisti se speciálně cvičenými psy.

Šušovalo se, že je hodně zvláštní, že právě Ptáček s holkami Linhartovými a Klárkou Pánkovou měli Edwina najít, a to za asistence učitele Pildy, který byl přece mezi podezřelými!

A ještě víc se mluvilo o Stejkym, prý není tak zlý, ani ti jeho kamarádi, vždyť oni jsou jen obyčejní kluci, kterým ostatní nasazují psi hlavu...

Kdo vlastně přišel s nápadem zapálit hromadu suchého listí u chatrče? Stejky?

Teď už to bylo stejně jedno.

Že tam právě nepřespávali – Anežka se sestrou Viky a kamarádkou Klárkou, Ptáček s Edwinem –, byla spíš shoda okolností. Ptáček vymyslel, že by mohli vyrazit tentokrát až na Volarsko a k Lipnu, kde je v lese postavených několik pítek pro ptáky, při té příležitosti by navštívili fotografa Pavla Bačeho, který měl na Pěkné penzion a s Ptáčkovým tátou vybudoval pro ptáky řadu pítek. Tím pádem i pro ptáčkaře a jiné fotografy, protože přímo u pítek stály kukaně na focení, do nichž když si člověk vlezl, nebyl vidět. Od opeřenců dělilo pozorovatele pouhé sklo, zvenčí neprostopupně černé.

Vyrazili vlakem hned v pátek po škole, vystoupili na opuštěné vlakové zastávce v lesích, museli přejít most přes Vltavu a jít skoro dva kilometry pěšky do Pěkné. Už z dálky vykukovala věž kostela, který byl řadu let zrušený, neměl zvon a hodiny se musely ručně natahovat, aby vůbec šly, což byl nadlidský výkon, jak tvrdil Bače, který si ono natahování vzal na starost a netušil,

jaké patálie ho čekají. Celé páteční odpoledne i večer se tedy toulali ve společnosti šlachovitého fotografa s modrýma očima, na nichž tu a tam nechávala ty své Klárka i Viky, v noci sledovali fotopasti, aby je brzy ráno ještě za tmy Bače vzbudil a vyhnal do lesa, čekala je totiž celodenní túra.

Po víkendu, kdy se vrátili až v neděli pozdě večer, někdo z nich konstatoval, že těch pítek na Šumavě je jak hub po dešti, to samé se ovšem dalo říct i o rozrůstající se Stejkyho bandě, jejíž členové se rekrutovali snad ze všech možných i nemožných základek, učňáků, gymplu, z různých koutů města, okolních vesnic a samot. Zatímco pětice ptáčkařů dál zůstávala pěticí, Stejkozovi vyrostla obří armáda a málokdo by tušil, že k válce není daleko, že budoucí události strhnou valnou část kluků a holek do zuřivého boje, který nezůstane bez následků. Zkrátka to viselo ve vzduchu a vypálení chatrče bylo onou zápalnou jiskrou. Jenže o tom zatím pětka nevěděla, všechny víkendové události městečka a okolí se na ně nahrnuly s pondělkem, když dorazili do školy.

Otípkův penál

Klárka se hnala chodbou jako splašená velbloudí samička. Batoh, ve kterém nosila do školy učebnice a sešity, se jí na zádech klinkal ze strany na stranu a připomínal velbloudí hrb. Co chvíli z jejího chodidla vystřelil levý sandál, u něhož se jí už před měsícem utrhł řemínek, a sandál si na noze náhle dělal, co chtěl. Šmajdal, ujížděl do stran, a hlavně odlétal při nakročení ladným obloukem. Tentokrát zasáhl koleno učitelky Málkové, odrazil se od něho a přistál v odpadkovém koši.

„Klárko, proboha, kolikrát ti ještě budu opakovat, aby sis pořídila nové přezůvky? A navíc! Po škole se neběhá, ale chodí. Vždyť ti nic neutče.“

„To byste se divila, pančielko! Musím stihnout Viky, její ségru Anežku s Edwinem a taky Ptáčka, aby mi nezmizeli. Mám pro ně hódně blbou zprávu. Fakticky!“

Během hovoru vytáhla sandál, který se uvelebil mezi zbytkem bagety se salámem, obalem od čokolády a penálem Marka Otípký. Schoval mu ho tady jeho báječný spolužák Beránek v domnění, že si Otípký penál vyloví a začne bezva honička. Ale ouha, Otípký odchytil tělocvikář Pileček.

„Pojď, pojď, pěkně mi pomůžes přenášet zíněnky!“

„Jéje, ale já...“

„Neodmlouvat, Otípký! Do konce velké přestávky zbývá sedm a půl minuty!“

Přítom se významně podíval na své zápěstí, na kterém se donedávna leskly masivní švýcarské hodinky. Kluci se ještě v pátek přeli, jestli jsou z ryzího zlata, kolik asi mají karátů a kolik za ně Pilda začáloval. Občas se kvůli tomu i porvali.

Dnes už je ale zajímavý jiné věci. Na hodině tělocviku totiž stačil jeden vydařený výkop Honzy Beránka, který byl právě gólmanem, a učitel Pileček přišel o svou chloubu. Coby sudí stál tři metry od Honzy, díval se k protější brance, píšťalku připravenou mezi rty, a s mocným hvizdem bylo během setiny vteřiny po hodinkách. Dostaly přímý zásah. Beránek byl vyloučený ze hry až do konce zápasu. Tedy hodiny. Když odcházel na trestnou lavici, linul se za ním proud nadávek z úst běsnícího pedagoga. Chudák se neudržel a padala i taková slova jako primitiv, lamželezo, křovák, kolohnát, hňup, co má všechny údy levý.

Teď tedy tělocvikář místo na švýcarské hodinky zíral na svítící pruh bělostné pokožky s oválem na hřbetu zápěstí. Těžce polkl, rukou rychle švihl do strany a ukázal směrem k tělocvičně. Otíпка smutně vzdychl a následoval svého učitele. Přece jenom mu hrozila dvojka z těláku. Pořád měl problém se šplhem. Přiznejme to na rovinu – on neuměl šplhat ani na laně, ani na tyči, natož při vyučování. Nepatřil mezi šplhouny, kteří učitelům podlézají.

A tak Marek Otíпка, největší kamarád lamželeza Beránka, místo aby lovil penál a honil se po chodbách, pracoval jako soumar. Aspoň jemu to tak připadalo, když tahal dvanáctou žíněnku a jejich hromada pořád neubývala.

Ve chvíli, kdy zvonilo na začátek nové hodiny, ani on, ani jeho kamarád si už nevzpomněli, že penál zůstal ponořený mezi odpadky na chodbě pár metrů od šaten.

Rychle do šatny!

Klárka si nazula sandál. Chtěla se opět rozeběhnout, ale zarazila se. V poslední chvíli popadla Otípkův penál. Věděla hned, komu patří. Kdo jiný než Otípků od nich ze třídy by si dovolil polepit penál samolepkami s názvy rockových kapel a s propisovačkou připsanými anglickými nadávkami. Už několikrát kvůli nim slízl poznámku do žákovské. Nic ho však neodradilo. Do jisté míry byl pyšný, že má vyzdobený penál jako nějaký rebel.

Klárka se s velbloudím natřásáním znovu valila chodbou. Učitelka Málková za ní marně vysílala svá dobře míněná pedagogicko-výchovná ponaučení.

Raději se vzdala, rozhlédla se, jestli ji náhodou nepozoruje některá z kolegyň, a zaplula za dveře kabinetu jako kapřík do jemného a kalného bahýnka.

Klárka se vrátila do šatny právě včas. Její největší kamarádka Viky byla na odchodu a s ní i osmák Ptáček, jen jen vyjít prosklenými dveřmi před školu do příjemně chladivého jarního vánku, kde už postával Edwin s Anežkou. Slunce tam venku nesměle oťukávalo tváře spolužáků a spolužaček, ti s vrískotem vybíhali a připomínali včely vylétávající z úlu. Holky se nemohly dočkat okamžiku, kdy doma na věšáku nechají své teplé bundy a nahradí je jarními halenkami, a kluci zas byli celí žhaví po kraťasech a tričkách s krátkými rukávy. Dnešní ranní předpověď počasí slibovala do konce týdne až dvacet stupňů a jasno! Už aby byl víkend...

„Stalo se něco strašného! Já, já..., ani nevím, jak to všechno říct.“

„Že tys dostala kouli z toho zemáku? Říkal jsem ti nejmíň stokrát, že Madagaskar je...,“ zahartusil Ptáček, ale nestihl větu dokončit. Klárka jim před noseem zamávala Otípkovým penálem a zařvala tak, že by se ani zdivočelá velbloudice nemusela stydět. Ten pakůň Mahouš tu totiž před chvilinkou rozlil kolu a milé Klárce ve sladké a mazlavé loužičce ujela noha. Sandál vylétl vysoko ke stropu, Klárka podjela Viky, jako to dělávají krasobruslačky v páru s partnerem, Viky ji zachytila za kotník a obě se válely jedna přes druhou po dřevěné lavici u zdi šatny.

Podívaly se zachmuřené na stojícího Ptáčka. Chechtal se jako jelito, takže jim nezbylo nic jiného než se taky rozchechtat. První se ale přestal smát Ptáček, protože věřil, že pobral víc rozumu, jeho kamarádky byly přece jen o rok mladší. Do jisté míry měl pravdu. Ptáček musel občas suplovat učitele a doučovat. Moc ho to sice nebavilo, ale co měl dělat, když rodiče jeho kamarádů měli jedinou podmínku? Pokud mají vyrážet s Ptáčkem do lesa pozorovat ptáky, musejí mít všechny úkoly do školy hotové a taky si musejí zlepšit některé známky. Ptáček s nimi musel zopáknout to, co už sám úspěšně zapomněl. Pokud by se v některé žákovské knížce objevila nedostatečná, měli by utrum.

Pravda ovšem byla, že Ptáček by s ostatními mnohem raději lítal někde po loukách a po lesích pod Černou horou nebo pod Libínem a na školu se vykašlal.

Špatné zprávy

Všichni tři žili na malém městě v podhůří Šumavy. Klárka v tajemné spleti různé pokroucených domků a úzkých uliček na Štodvíně, Viky s mladší sestrou Anežkou ve vilkové čtvrti, které se mezi dětmi říkalo V Lázních, kdysi tu snad i nějaké bývaly, dnes tu bylo jen městské koupaliště, Ptáček žil v činžáku pod Cvrčkovem. A Edwin, který už venku netrpělivě okopával obrubník? Ten bydlel se svým dědou a tátou v malém drážním domku za městem, u zastávky, kde vlak zastavoval jen na znamení, jinak se řítit dál buď k Severní zastávce, nebo na opačnou stranu směrem k Volarům a Černému Kříži. Bývaly časy, kdy tam s nimi bydlela i maminka, ta ale leží v kómatu v místní nemocnici po autonehodě. A taky bývala doba, kdy tam žil jen s dědečkem, celý rok poté, co jeho táta zmizel nahoře ve skalách Dračího zubu.

Už včera večer, když se vraceli vlakem domů, se Klárka s ostatními dohodla, že dnes po škole vyrazí společně k Viky a Anežce, rychle prosvíští domácí úkoly, mrknou na nový díl fantasy ságy Tromby, který s nimi kupodivu sjížděl i Ptáček, a pak se uvidí. Museli by tak ale cestou obejít rybník, co se mu říkalo Hulák, i když oficiálně se jmenoval Hůlův rybník.

Hulák byl odjakživa městským koupalištěm plným pijavic. Předloni však radní města nechali zrenovovat venkovní bazén, zařídili nové šatny, sprchy na opláchnutí, pořídili tobogan a stará plechová obří klouzačka, které se neřeklo jinak než Malstrém a na kterou si troufli jen ti nejodvážnější z odvážných, přišla do starého železa. Klukům najednou začala chybět, stýskali si i po kalné vodě plné nitěnek a pijavic. V létě pak kluci raději vyráželi na přehradu nebo na Kandl. Hlupáci! Tak jim rády říkávaly ve skrytu holky. Těm totiž nová plovárna naprosto vyhovovala, byl tam konečně příjemný anglický trávník, radost na něj položit deku a chytat bronz.

„Co se zas stalo tak strašného, že tvůj příchod připomíná živelnou katastrofu?“ obrátila se Viky na Klárku. Zvedala se právě na nohy a pozorovala, jak její kamarádka šmátrá rukou za lavicí a hledá svůj odkopnutý sandál.

„Stejkozovci zapálili klubovnu! Celá vyhořela,“ odpověděla jakoby mimochodem Klárka a dál prohledávala dlaní úzký prostor mezi zdí a dřevěnou příčkou lavice. V tu chvíli se místností rozhostilo naprosté ticho. Viky se zajíkla a hned nato společně s Ptáčkem zasypali Klárku lavinou otázek a výkřiků.